

Uborak cekini

Najveći breg vađa danasnjoj Kastavšćine je nad selom

Maričji. Ki gre po ceste z Reki, va Klani, ta breg mu je, od Pogleda na levo. Aki gre pak s Klancem, v Reku, njemuž i) na desno.

Po lete već puti, kad je po Kastavšćine šuša, do teza brega pada, snako, dobrakan, darioje, ale kako Maričji reču takovemu datiju, **Rosa**.

Ta rosa pride z gori, tam od Smeđnika, pak prek Gromane, Pakke i Sleta, ale pak z Gromičke Planine.

Kako su nekada stari Kastavci, sem doljen umjeti kon i bregon, dali imena, ka vrim se pristaje, tako su, zarad teh rži, temu bregu dali ime Rosca.

Kad su, za vreme Napulijona, va naših krajev Franecki zapovedali storili su bili na vrh Rosac, vežala ale sohi = pak kato neki, utinut Sreki, breg Rosca krovu Sohi.

Obeser da ni bil nebare nijedan domaći čovек, lega samo neki Ćigau.

Da ni bil po pravile ni on vele stvari storil. Antonovcu pul Maričji dāj; bil ukral neke viružini od vara.

Ćigau, da sej; znimal da ni vruži ukral, lega pul gromaću va ostruge nasal.

Ja, ma pul Franecki, da ni ta škura valjala. Oni da su bili ordin storili, da bi me pone još mrtviji korbac na ceste pabral. On, ki je ma ceste zgubil magari na leto dan da bi bil nasal, aš se ni nijedan posukhalil pabrat, leg dāj; saki ta uminul.

Po Kastavšćine ni nebare nikad bila te neke tatbiri. Lega Franecki, da su bili od sega takov red storili kako vega da ni bila prej ni potle.

Stari ljudi deju da ni nikad bila tako dobro kako on pul kad je vodnjoj zapovedal kerati Napulijons.

Pokojni barba Fran Toninov pamelil je kad su bili Franecki pul Maričji. U mijoj, Toninovoj, Kući plāj, bila Kancilerija francuskemu Komandantu.

Povećal je pokojni barba Fran ući puti dāj; mcelo falila, da se mi na Rosch, na soheh Zacinbu gal, dabar i pravilan človek. Barba Mika ~~Zutic~~ kator.

Ljudi da su Miha držali, da j' onako kad malo napravu, ale, da j' bil Šegar kad sta vrati.

Yedanput, o pozime da j' Miha predeleval vas Držice neku staru prezid.

Uta pred prezidi pod jenun i krilom, da j' nasal zadnji ven nekakov napol tehnički drveni uborak.

S kobericem da j' znel jeno uno na uborke, tot da j' uborak bil pun zlatih cekini.

Vlige da su mu ruki kopila li odrevenele i vas da j' pretrinal kad je zagledal tuliki beci.

Onako 's pod klobuka da j' pagledal no Rosca, Ba-
ra da j' gubala prazan spag na srohek.

Miha j' bil bričau ne čude. Ni znal ka storit ni pos-
tit. Čel mūj' bila zlato pustit, a poset strah ga j'
bilo zet as je znal kakov je franceski ordin.

- Ako nesen cekini kapitane, gororil je sam sobun
Miha, još bi me mogao, optatati, i peči dasan to uk-
ral, ale na ceste nasal. Vrag je to, po kancilcijah
hodit i z gospodur posla imet. Barba Matko pra-
vo reče: "Ki z gospodur Črešnjč zabilje mu repi us-
tanu."

Sad kako je, je, držica j' od veka večnega nas
starinski umejak. Name juj' pak pustil pokojni
nono, Bog mu daj. duše lakk. Pustil mūj' va tista-
mente lehi, ravan i drevo; z jenun besedur se pa j'
va rjaj. Uborka je bil va moj prezide, tako i
on je moj i Božji i nicički drugi.

Ki žna, morda ga j' baki pokojni barba I ve
da prezid kranil. Barba Mihalj mūj' vlih neki dar pove-
dal da j' barba I ve trejet let bival rejde po moru i
po svetu, a najvec u Hajre i po Ležandrije. Otamo
da j' bil Bila Dobru beci prinsal, ale do se ne zna od
njih traga ni treska, su vod moru al v'jano.

Ja iu uborak bra narad zadnji i za neko vreme
narad na prezid kranilo.

Baš on hip, kad je Mihalj otel narad uborak.
zadnji, pak ga kranil, pokazala se j' kod na despet
na lažice žena mu Nar, prnesta j', drugu rutnjo.

- Baš te j' bare, mi prosti. vrag morod sad prnest, rekal
je Miha sam sobun. Z uborkom je onaka pretrinal,
dno mūj' palo, a cekini su na sunce zabilisnuli.

i Maretu zablesčeli kad kad očea kerne v'oce žrealo
upru.

Šlāj, bliže k Nika, nadarrela se j) u' uborak
i reklo:- Za ljubav božju Nika, Šlāj, to Nika!

Tako ja zdrava i vesela, to su kospabi rekini. Tako,
vi j) bil s Carigrada prvesal Tončina Kovačev.

Nika, pusti to po bande Nika. Pop Lukā j) mede-
gu predikal dōj) z beć, patari ga sveti Kriš, vragnje-
šan. Trka man fali ni sada s pomociu Božjim.

A ča nisi čul Šlāj nedelju župan na Bregu klijal. Urc-
din je, od perzera Napulijona ida te zajeno řnjin na
sohi ki ča od vrednosti majde i žame.

Vid Nika, od ovde se vide prazne sohi na Rosček.
On špatinuž blura čimbulj, ko da je se pad nāneke-
mu okol vrata, obavil. S'pri me pasaju kad
tamo pogledam. Nika zajena ta ptavi kade u'nasal.

Ic tako sun i prvo misle, rekao je Nika. S hrab-
nicu je natkočio mul s'kril na gromadce i stavil
s' uborak narad, pak je rekao:- Na, tu j) bil ki žna
kulika leta i nekā j) još do borje valji-

- Tr tako j) najhodje - rekla j) Maret. Va uvratē j)
i kosařice žreala z delica pelega konpira slane
ribi i barilcu vina, pak je rekla:- Sad lista jij
da ti se ne ostudi -

Mihā j) gonsril da mu se nekahe neda još, da
da ga j) sinocni konpirifac̄al napuhnul. A hital
je se cel konpir u'vsla i ribi j) gutal za sun kos-
tum. Jil je Žveljta samo da Maretu brže ča otabari.

Kad je pak z barilce pil, da potrebe konpir,
onu jabuke na vrato mui posla kevalo, a
vina nā j) va grle klokatalo, ko da teče z leja
va bačvu.

Daklej; on jil Maret j) subolice formilo i va kosařico
stavjala. Kad je finil pojist, malozil je po učance
pripis i zapušil. Maret j) pak ſla valje Ča, a to j)
on komale čekal.

Kad je odašla misle je Nika Ča i kaho je. On
je žnal da je to Francesca v'uc̄e prič, až ono pa
Maret žna ko da li fatu na rep priveral. Ona ne bi

bila nijenščina i zanučala i zatisnila magari tako je čla=
veku vajče ra glamu pris.

Zataj, proučil, Ša je storil da ne bude kastig
i da mu beci ustanu. Da božje prislušejo onako
klobuk pozdišal, pul uho se pčral i po Čele
mančal. Ya, lezo s troški je vrag. Sejno j' paka
malo na Rosca na sohi pogledal.

Mihā j' bil provčad i umetan človek pak se j'
volje znal inšinjat pul sakega posla.

Brrō j' s preilli znel uhorak, zanatal ga j'
va popeljavak i stavlil ga j', va kos. Toč je optil i va
njegā j' stavlil hrastnicu ko da re coki kopato.

On je na Žanki lovil zec, a na labori tici.
Sal je pod Maričino obai labori i Žanki.

Vrajenoj Žanki j' vajče nasal jeneva veleza
zecinu.

Vica studenjka j' šla z Reki. Kad je videla ulovjenega zeca
je rekla: — Barba Mihā morda bito i lesicu ulovili.

Pred tun narugem ne moremo va Studenaj živeti.
Čera mi j' zela jenu kokosu najbolju nosico.

Bin Vica, bin. Dekal je barba Mihā. Lezo ta vrag=
žjo blaga od lesice j' slastivo. Neće se naše
uloviti. Najvoli riku. — Tu mane, rekla j' Vica.
nosim baš lepi oslici i Reki ra Mateta Župana.

Zamete jeneva va košare.

Mihā j' odgnul obrus na košare i Žel je
jeneva lepega oslića, odi jeno sol fanta.

Vica j' šla Studenu, a on veselo Žgoruo.

Pod Šterničkemu bregom je jena velika jama
pod sevanji hrani uhorak i petkovo.

Onput je Šal na īmaren kalic.

To j' malo kalicar onako me j' lešćeu, Šal je
nekuško va kalic i stavljeva njega zeca. Kad je
nogi jenev j' onako pod vodou va blata zamastil
a prošu mu bile na vode ko da planat.

Ondaj Šal višine jah. Žel je malo snaha
storil je ko da bi vjarlo i stavlil ga j' na jedan
perci među kiti, pale je polozili nutar ribu.

Kad je to tako uredil selje na jedan kamik. Znel je moko
na od prsticega mikura s tabakom i pipu pak je vesela zeca
pusil i rekalo sam soboru-ja, ki vijamu leti deju ljudi
da se maha lovi. Se ce vko sag da, dabra pasata.
Sal je boro ronako ukrivajući narad na gra-
žicu.

Končal je par kamiki s preredi preloščil, hitel je
v Reke Kanuel i na po strani počela j, izvabil palice
preden za tem prisli su ga izval na obred.
Zahed sej, Miha majil kapura s faralou i palesti.
Popil je vrči vinca. Zapustil je pipu pak je rekalo:
- Mare neka čenske bira kravi pomurci vole-
de. Neč se mezdri po nebe. Nane pak va kritek
preseka moglo bi se vremne promenil i ča
zavrnuto. Dobro bi nau poči s'koh na Čmaž
po par lancum veja za pod blago i ča n'
ogaj pripravljal. Ti ćes poč Mare s manuu a
yele neka gre, v' Recimur mleko.

Mare j, sakako atelo da gre ora va malin-
ici, a yele da je poč s'vija. Vajzad sej, Miha
razjadel tropnul je z rogu i rekalo je da
mora bit onako kakò g'ora ordinal.

Dokle su čenske kravi pomurci i obredile on je
stavil štrami na kols i paričal se ča j trebe.

Vapegal je sivku i Rumetu, pred njemi j, na tlob
i palicu od Korbača krič storil, pak jih je posimul.

On je idel pred kravami pušči a ostare j na kolch
scodela i Kalečki pleči.

Kad pa prisli na Čmaž spregdali je kravi i rekalo je Ma-
rete da jih nece novati. On je pak zadnjega štredo Šijal ča je bot.

Kravi su šlo s'pravni in agarni va vode. Na sun te-
giju su pile i na nos suhale.

Okol njih su se na vode delali oni kolonbari
pak su tukli na onega zeca bega j, Miha jdo tel-
na va kalič stavil. Kako su kolonbari streseli
bito j, videl ko da se zec zdiče i spušča.

Kad je Mare zagnedala zeca počela j, kričat i zmanj-
- Miha, teci Miha, zec se kupa zec. Ne žbali, ne, lege žgra-
bi jedan babulj i hili va myega -

Milo sej, podomščiči s počeka smel. Kitel je onako zanapostuva zeca jedan kamik pak gađi potegnul z grabjani' i vodi.

Te naane, kuhik je, rekla je Mare. Pavličec t. od nje za Žimsku bocetu storit, sejenošt ju manislet kujit na Lujicu, va spade kastve ne sajme.

Zeca su nosili na kola. Kravi su pustili da konate i pasu, a oni su šli veje grabil.

Mihajlo šal najpovr zgrabiti pod Šimericu na kegaj i do polna ribe stavil. Valjej, počel krčak i tiš Mare, uši! Bog me pentaj ako mi riba na Šimericu.

- Je, tako ja zdrava! Prava riba - rekla je Mare. Biti se vafe grch smutil kamoj, plas od v' time rjava, delat!

Matej, z grabjani i stresla kitu na Šimericu, pak je riba pala dole.

- Tako ja zdrava - rekla je Mare, baš je lepi oslic. Dar konpiri, dove tri parca radica, ov oslic, bukaletica vina, pak je ti bil gospočka večera.

Babka živane Juracil v avel reče: - Muškemu je trebt ribi za večeru -

Bra su nagraobili par lancuvi veja i vaštrami nalazili pe-jošl bremcu prasća, pak su zapregli kravi.

Kad su se posena spravili doma sunce sej gori. Miki lovila, baš je sedalo u onu velu škrbiso.

Milo, kahaj to vrancas prekretajil je pred kravami, zlamenal sej i pehal: - pla Rumica, ala Širkica, va jme Barje, horno pomalo, doma -

On je šao pred kravami, a Mare je zada prisaznjivala, iš je cesta onako malo pod nogu, ta malo nad dolinu.

Prije mrak je bil kad su prisli na pogled. Na more su već barki svetile. Itonila je, Združenija. Slediće je držala senjska bura pak je bilo i's Trsat a živoni put.

Mare je bila večer strašljivo utinut kad je već za ždravu Mariju odavanila. Ura noći - za duše od prkatorija.

Da rjava ne naskadi kakova žmamorija zlame neuvala sej i čevuu rubenu.

Prisli su nad Rukčevale, tot je počel pod žaranci run tulit nekakov osal kiži nesal i stranu sukno na stupu v' Rečinu.

Mare mi od straha ni ~~zvezala bila to osel tukih, pak~~
je pitala: - Miko za ljubav božji ča to rove sad, ve
noči? -

- Ja, rekal je on, Miko. To Mare vrag tuli. Po si-
le bi, atel ~~že~~ francoskega Kapitana, ~~a on je ostal~~.
Lega ne naj bog da bi to kemu povedela.

- Bog mu pomiri, - rekla j) Mare. Šen brinam bilo
čel za njen, atj je dobar i pravčed učenec. Ni uči-
nan i superab, kako j) bil kapitan Moreli kega
su Kastavci na Lokvu hitili. Komaj pomalo
odahnuli i počnuli od Rada Napulijev uvode za-
poveda. Čmolit en jedan očenat, da bog očuva od
te napasti Kapitana.

Kako god je Miko misel tako se j) prijetila.
Mare j) valje drugi dan povedela tete žvanke An-
drejevo, da j) Miko našel uborak rekinis.

Tako j) povedela tete žvanke kume jelete, kuma
Jale strinke Lucete i tako, kako j) prej noči po se-
lo gučelo, da j) Miko našel silu božju leči.

Taj najzad prislo v' ure i francoskemu Roman-
dantu, pak je pozval predave Miku i Maretu.

Na dan Katarinini leta 1812, okal južanske doline, prisli
su Turkovci: Župan Tone Matijasev, sudac Živčica
Turajev i jedan soldatius granater.

Barba Mihajlji bat pričal da je ca za južnu pojist-
venstvo su se pariciale kafe pil, a potle k Mika-
ševu na pir, at se j) živila Marija, blagarcia,
a prva srožbina su, pak moraju pomri. Ki je
ek ho ne sroži?

Si su se prestrasili kad je sa pravico od sela
prisla na kuću.

- Ja, rekal je Župan Kumpar Miko i vi kuma
Mare morate počesnami. Gospodin Kapitan
vas neč zove, a ordin je ordin.

- A, na slavu Božju - rekao je Miko. Pra-
vice i gospoštine se mi ca urtevat. Storili nismo
nis, pak ierna poč prestraha.

Sedite malo, iete jedanpuh pil. Amoramo se mala
i probui da morem poč oraka na Zavojec pred
gospodu, a ni vklare va katige.

Prinesal je punu golici dolrega vina. Granater se j)
najbolje drkal galice.

Kad su se pobućovali Marejji od straha pločkala od
Miko riječi rekao: - Ča rada smihat. Si mogla zaužimati
za zubi držati. znak sanja da će te pođiviti
žensku raon uharak. Sad si sebe i manje zamotala u
vraga.

Kad su prišli pred kapitanu Mihajlu onaku ponikna
klobuk u ruke vrteći držal se ka da ga ni nis strah.
Marejji sije, držala kod topolova veja.

Kažejji bila figura cesara Napulijana. Marejji
mislela da je bilo va nju cesar oči uprl.

Najprije je počeo kapitan zvesti Mihota, zaprskini.
Mihajlji tajil. Govoril je: - Kakovi cekini gospodine.
Od vele nedelje potlačan je govor prisao i racun pri-
ješ, platil su franci, kupili su jeneva prasćicima
tuliko da mi mi vrag patakeva ustalo, mi za paket
tabaka.

Neka vide gospodine, zuel je pravnu moštu, rimam
prah tabaka mi to jenu čiku, Morda bi mi oni dali
kakov mokulic ad cigaro, Krajtu gospodine, ja ne
vnoreni nikako bili pre te nesnagi od čiki.

Kapitan je pomislio da mi Mika trebeda ni kriv kad je
tako očit i karakau. Leko sejeno mu je rekao da mu
ni koristi nis savijat i fajtat kad je Mire cekini
videla.

Gospodine, rekao je barbat Miko, Mire nivrag cekina
jao nikad videla kod ni ja.

Mire ni sagdo na pravoj pameti. Njaj ovako već
puti nekakova luna pride, već riječ ko da bi, kog
nas očuraj, va glavi trupi, pak govori ţa ne bi pas
ne male pojil. Ma, te te i sami videli da ni na sebi
jesete.

Najkad počeo je kapilan Maretu spicerat. Preto riječ
je zatračao da mire istinu govori i drito povedet ki
dan je Mika ta rebarak cekini nasđal.

Marejji rekla: - Gospodine to nije je bilo on dan
kad smo ulovili zeca va kalić, a riba na serice -

- Tete Mire ne šupite s monum, - rekao je kapilan - ab
ci vas na petku staviti. - Pa je delala zeca va kalić, a riba na serice. Ako
je Marejji rekla: - Zec je gospodino kopal, a riba je, na serice
je, delala njegova. To je bila tako je zdrava i vesela on dan
kad je ona njih streljana vecer vrag zet. Yo nije formalno
zog se drito gorovio. Nisou je naročnjavo prčuneh hadito.

Kapitan je pogledao telente, teleut srceata. Si su se na-
smeli, da su misleli, kako god je Mika rekao, da ni stare
na sebi pesto.

Hote tete Mare doma kape sit, kote, rekalo je kapitan.

Barbe Mihota ji dal jedan vergin da zapisci. Mihaj si rekao:

- Hvala vam lepa gospodine. Ja bin rad da me već puti pozovu, kad su tako dobri - a komaj je brižav. Celok da gre van - drugacije neću tako vreda vergina pusti.

Mihaj je zahvalio krijanca znel kresalo, ta kremlj, ognjelo i grubu, zakresal je, i vakušal vergina. Onu bili su jeli, stegnul ka je u sredine vergina, stavljuj, za rukom, kod omuška dnu na pire, pak je zasusti. Tosi se i jedanput zahvalil, poklonil i zisal vanu.

Od početka je zisal Šaški kapitol z Mehama. Kad je videl kako Mihaj verelo z vergina plimi odbijao rekao je: - Barba Mihaj se tamo dole neki ženi da vergin pusti.

- Padro vrag se ženi vrag. Lega da si ti bil na njiguven pire kaho ja, prej noći biš bil visel na vrh Rozače na bokoh.

Na Viliju Bosiju zel je Mihaj kos, rekao je da gre Marićinu po raki i po sus za ribi prugat.

Sel je spod Šternički Breg. Znel je z jami ubunak i stavljal ga je u dno koja. Zgora je malatil cokar i ruk.

Ubork je va konuke zahopal. On mlađek letje kupil je voli. Zel je par konponij palca i tesaci. Počel je tegorac z uglevem i drvenom. Tosak mu je ubrojalo. Sreća je da se malo škveru u Reku u Podperini.

Bilo je dokaz. Susedu kemu je rabilo bilo, prehitil mu je sniadez po staru Kastavsku, dokladi je kemu rabilo, ale najveći su ljudi dugi vrvjati o veljima dežje. To se žima, posudilo se je da mi nijedan čul ni videl. Tako se je i vrnula prek svedaka i pre fita. To je bila ona stara Kasdarška postava.

Tako je ubork sekin, kegaj je barba Mihaj Turkov, da držice va presidlo našal povagel i uđe ljudi.